

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 19 (24) • 30 mai 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să cerem ajutorul lui Dumnezeu

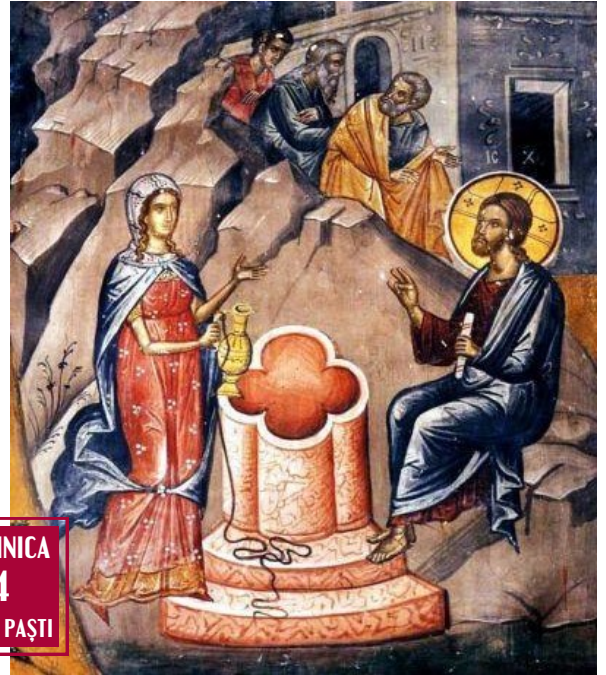
Evagrie Ponticul (sec. al IV-lea)

„Dacă dorești să te rogi, ai nevoie de Dumnezeu „Care dăruiește rugăciune celui care se roagă” (1 Samuel 2, 9). Invocă-L pe El, atunci, zicând: „Sfințească-se numele Tău, vie Împărăția Ta” (Matei 6, 9-10).”

Învierea lui Hristos și învierea noastră

Convorbirea cu samarineanca - tact, istețime și bucuria descoperirii lui Dumnezeu

Mihai Gojgar | Sursa: Ziarul Lumina

DUMINICA
4
DUPĂ PAȘTI

Ele patruzeci de zile de prăznuire a Învierii Domnului se apropie de sfârșit. Prezentarea chipurilor de manifestare a bucuriei, însă, continuă. Duminica aceasta, în cadrul Sfintei Liturghii, Biserica a rânduit citirea pericopei care relatează convorbirea Mântuitorului cu o femeie samarineancă (Ioan 4, 5-42), fapt pentru care ziua se și numește „a Samarinenței”.

Pe lângă bucuria prin care se aseamănă cu „eroii” ultimelor trei duminici, samarineanca dă prilejul unei analogii cu aceștia: **graba**. Dar nu o grabă precipitată, o grabă care să „strice treaba”, cum se spune în popor, ci o grabă în sensul de **neîntârziere**, de **nerăbdare**, de dorință de împlinire a unui lucru visat. Toma era nerăbdător să pună degetul său în palma Mântuitorului și mâna lui în coasta Celui înviat pentru a se convinge de realitatea marii minuni. Mironosițele femeii au alergat la apostoli ca să le vestească faptul că învățătorul a biruit moartea, precum a zis. Slăbănogul de duminica trecută s-a grăbit spre templu pentru a mulțumi lui Dumnezeu pentru binefacerea primită prin Iisus Hristos. Femeia din Sihar, pomenită în Biserică în a cincea duminică după Paști, a fugit în satul său, să spună tuturor că a întâlnit pe cineva care are o putere foarte mare, un Om care poate fi Hristosul (versetul 29).

Este foarte interesantă această reacție

a femeii și, cred, nu doar firească, ci chiar ineluctabilă. Atunci când ești convins că L-ai găsit pe Dumnezeu, te încearcă două sentimente: prima oară **bucuria**, o bucurie nemăsurată, neînchipuită până atunci. Iar apoi, decurgând lin și natural din aceasta, **dorința de a nu rămâne singur în bucuria ta**. Dorința împărtășirii ei cu alții. Căci, dacă într-adevăr L-ai întâlnit pe Dumnezeu, atunci înseamnă că ai experiat binecuvântarea comuniunii celei mai înalte cu persoanele Sfintei Treimi și devii, la rândul tău, izvor de iubire comunală.

Sunt și alte aspecte care ne atrag atenția în versetele citite azi. Mai întâi, o nouă surpriză pe care le-o oferă Hristos ucenicilor Săi: nu numai că nu ocolește Samaria, dar stă de vorbă și chiar cere unei femei samarince să-i dea să bea apă. Erau cunoscute relațiile glaciale dintre evrei și samarineni. Primii îi considerau spurcați și evitau orice contact cu cei care introduseseră în cultul lor zeități și obiceiuri păgâne. Mântuitorul nu ține cont de aceste prejudecăți, ci doar de judecata Lui cea înaltă, potrivit căreia toți oamenii sunt chemați „să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (1 Timotei 2,4). Încă o lecție pentru cei care pun mai presus rigorismul unor reguli făcute de oameni decât iubirea de semenii. Căci, atunci când cineva are nevoie de ajutorul tău, de cuvintele tale sau

doar de prezența ta, nu e momentul să faci caz de religia lui, de starea lui morală sau de oricare alte particularități. Așa a făcut Mântuitorul Iisus Hristos și rezultatul a fost pe măsură: locuitorii Siharului „Îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile. Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui” (versetele 40-41). Cât de diferit s-au comportat ei față de cei din Gadara, care L-au rugat să plece din hotarele lor (Matei 17, 14-23)!

Discuție-model pentru pastorație

Ar mai fi o latură pe care am vrea să o reliefăm. **Dialogul dintre Mântuitorul și femeia samarineancă** este nu doar spectaculos, captivant, ci și pilduitor din punctul de vedere al pastorației. Iisus dovedește foarte mult tact în această discuție care pornește de la o cerință simplă: „Dă-Mi să beau” (versetul 7). Se folosește de prilejul banal pentru a atrage la credință o femeie isteată, după cum vom vedea. Primind o replică conformă cu prejudecățile relației evrei-samarineni, mai sus-menționate, Hristos o provoacă: „Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie” (versetul 10).

(continuare în pag. 2)

Învierea lui Hristos și învierea noastră

Convorbirea cu samarineanca - tact, istețime și bucuria descoperirii lui Dumnezeu

Mihai Gojgar | Sursa: Ziarul Lumina

(continuare din pag. 1)

Într-o primă fază, femeia este uimită, dar, imediat, își revine și simte că Cel cu Care vorbește poate fi comparabil cu Iacov, părintele poporului evreu. Sesi-zând deschiderea femeii, Mântuitorul îi propovăduiește adevărul și esența Evangheliei Sale: „Cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică” (versetul 14).

Discuția privește apoi **viața personală a femeii**, femeie care avusese deja cinci

bărbați, era acum la al șaselea, și care mersese pe un drum îndoielnic. Dar, după ce este muștrată și ușor ironizată: „Bine ai zis că nu ai bărbat. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat” (versetele 17-18), discuția trece în alt plan.

Samarineanca știe acum că în fața ei este un proroc, nu un om oarecare. Poate să întrebe și să lămurească probleme dificile de credință. Apogeul este atins când Hristos i Se descoperă ca Dumnezeu: „I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate.

Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine” (versetele 25-26).

Pornește de la un fapt banal, se continuă prin abordarea unui subiect comun, relația evrei-samarineni, se ajunge la transmiterea extrem de concisă a mesajului evanghelic, urmează întrebările menite să o facă pe femeie să își schimbe modul de a percepe și trăi viața și se încheie cu triumful mărturisirii și acceptării lui Hristos ca Mântuitor.

Mă gândesc că dialogul dintre cei care slujim altarele și cei care nu sunt creștini practicanți sau nu sunt creștini ar putea urma acest model, urcând treptat până la mărturisirea și acceptarea lui Hristos Domnul ca Izvor de viață și de iubire. Și, apoi, putem spera să obținem rezultate asemănătoare, precum cel realizat de Mântuitorul cu isteța samarineancă. **Sfânta Fotini**, căci despre ea este vorba, a devenit o mamă virtuoaasă și a pățimit pentru învățatura Mântuitorului Hristos, fiind prăznuită de Biserica Ortodoxă în ziua de 26 februarie

Altarul reprezintă locul cel mai încărcat de sfințenie al bisericii și merită, deci, o atenție cu totul deosebită. Numai slujitorii Bisericii (episcopul, preotul și diaconii) și cei care îi ajută la slujbe (ipodiaconi, acoluiți etc.) au voie să intre în sfântul altar; credincioșii nu au acest drept. Cel mai sfânt loc din altar este Sfânta Masă sau Jertfelnicul; numai slujitorii Bisericii (episcopul, preotul și diaconul) au voie să treacă prin fața ei și să o atingă. Pe Sfânta Masă sunt săvârșite Sfintele Taine; este locul pe care este comemorată, în mod actualizator, iconomia mântuitoare a lui Hristos, pe care se împlinește jertfa Mântuitorului, pe care pâinea și vinul sunt transformate de Duhul Sfânt în Trupul și Sângele lui Hristos.

Sfântul Gherman, Patriarhul Constantinopolului, vede în Sfânta Masă un simbol al mesei pe care Mântuitorul Hristos a cinat pentru ultima dată cu ucenicii și a instituit Taina Euharistiei, al mormântului în care a fost pus trupul Domnului după moarte, precum și al tronului lui Dumnezeu pe care, purtat de heruvimi, S-a odihnit în trup. **După Sfântul Simeon, Arhiepiscopul Tesalonicului**, Sfânta Masă este un simbol al locului în care stă Dumnezeu, al jertfei lui Hristos, al mormântului lui Hristos, al locului în care se sălășluiește și de unde strălucește slava Sa:

„De aceea, dumnezeiasca biserică ni-L arată pe Stăpânul cel ceresc prin înfricoșătorul jertfelnic, adică prin Masa cea Sfântă din altar, care mai este numită și Sfânta Sfintelor, scaunul, locul și odihna lui Dumnezeu, locul jertfei celei mari, mormântul lui Hristos și sălășluirea slavei Sale.

Sfânta Masă este „înaltă și luminată ca un scaun al lui Dumnezeu. Ea se așază în mijlocul tuturor spre vederea și împărtășire

Este bine să știm

Symbolismul altarului și al Sfintei Mese

Jean Claude Larchet

rea celor vrednici”. În majoritatea bisericilor, Sfânta Masă este făcută de obicei din piatră, iar Sfântul Simeon explică din ce motiv:

„Sfânta Masă este făcută din piatră fiindcă Îl inchipuie pe Hristos Care este Piatra vieții și temelia noastră, piatra cea din capul unghiului, și pentru că piatra era odată preinchipuirea acestei mese, piatra din care se adăpa vechiul Israel. Astăzi însă, ea ne adapă pe noi, Israelul cel nou, nu cu apă, ci cu râuri de viață veșnică, cu sângele cel viu al Cuvântului. (...)

Sfântul Simeon vorbește și despre **symbolismul evangheliei și al crucii de pe Sfânta Masă**, precum și al sfintelor moaște

așezate în interiorul Jertfelnicului în momentul sfințirii bisericii:

„Hristos, simbolizat de marele preot, este simbolizat și de Sfânta Evanghelie, care se vede pe Sfânta Masă, și prin Crucea care-l arată jertfa. Dede-subtul Sfintei Mese se pun sfintele moaște ale mucenicilor, cei ce sunt pururea în duh alături de Hristos, Marele Mucenic al Tatălui. Sfânta Masă stă deasupra lor și fiindcă ei sunt temelia Bisericii; deoarece Biserica a fost întemeiată prin sângele lui Hristos, în primul rând, dar și prin sângele acelor care au primit mucenicia pentru numele Lui.

(din lucrarea *Viața liturgică*, Editura Doxologia, Iași, 2017, pp. 31-34)